

[Lykketoft]

ligst. Og det er også rigtigt, som finansministeren refererede til, at eksempelvis de nordiske arbejderbevægelser SAMAK-rapport om fornyelse af den offentlige sektor signalerer en høj grad af fordomsfrihed med hensyn til den metode, hvorefter opgaverne løses i den offentlige sektor, en vilje til at sikre et element af konkurrence inden for den offentlige sektor, i grænsefeltet mellem offentlig og privat sektor, og dermed en både bedre, mere effektiv og mere borgervenlig måde at løse problemer på.

Det er ikke det, vi er uenige om. Uenigheden i den konkrete debat drejer sig om, hvorvidt det er fornuftigt, som et flertal – overvejende embedsmænd – i betænkningen har indstillet og regeringen har fulgt: at anvende tvang i forhold til de offentlige virksomheders, styrelser, institutioners udlicitering af forskellige opgaver.

Det er jo sådan i betænkningen, at LO, FTF, AC, CFU, KTO, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og – i en lidt anden sammenhæng – også Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen netop klart advokerer for frivillighed, fordomsfrihed, men også frivillighed, mulighed for, at de offentlige institutioner og virksomheder kan udbyde, hvis det er det, der er bedst for at løse en opgave, muligheden for, at de selv kan byde på opgaver, muligheden for også nye selskabsdannelser i og for sig inden for den offentlige sektor, så man med større effektivitet måske kan gå ind og byde på opgavers løsning i andre dele af den offentlige sektor.

Det er altså spørgsmålet om tvang kontra frivillighed, der skiller os, ikke fordomsfriheden med hensyn til, at udlicitering kan være fornuftig.

Dernæst er der hele diskussionen om kriterierne for udlicitering, som det er svært at komme til bunds i og få de absolut mest fornuftige formuleringer af. Men det er klart, at det er meget vigtigt, når man diskuterer udlicitering, at påse, at kvaliteten af produktet er den samme før og efter, at der er ordentlige arbejdsvilkår både før og efter for de mennesker, der skal ansættes til at løse opgaven, at man undgår, at private monopoler opstår som erstatning for offentlige »monopoler«, og at man laver en langsigtet og total kalkulation af økonomien i dette her, så man undgår kedelige eksempler som det, vi lige har set et af fra Kort-

Matrikelstyrelsen, hvor man hænger på nogle store byrder i efterbetaling til tjenestemænd, man afskediger til gengæld for at have gennemført en udlicitering, og hvor det samlede regnskab, så vidt jeg har kunnet vurdere det i hvert fald, helt klart er negativt for det offentlige. Meget af den fornyelse i måden at gøre tingene på, som man har stræbt efter ved at lade private overtage noget af det, kunne man sagtens ved en mere hensigtsmæssig virksomhedsledelse i det offentlige have opnået inden for den offentlige sektors rammer. Og dermed ville den samlede økonomi have været mere fornuftig.

I det hele taget er der nok, tror jeg, nogle meget vilkårligt valgte og vildt overdrevne forestillinger hos finansministeren om, hvad udlicitering indebærer af økonomiske muligheder i det offentlige.

Man har i forbindelse med cirkulærets fremkomst forudsat – og finansministeren var også lidt inde på det i sit svar på forespørgslen – at yderligere 8 mia. kr. i driftsopgaver kunne udliciteres over en årrække på 3-4 år, det vil sige en fordobling af den udlicitering, der foregår i dag, sådan har jeg forstået det. Det har jeg ikke nogen som helst forudsætning for at bedømme realismen og hensigtsmæssigheden i. Jeg kan bare konstatere, at det har været meget begrænset, hvor meget udvikling der hidtil har været i ønsket fra de offentlige institutioners side om udlicitering på disse områder. Og så tror jeg, at de forudsætninger, man opererer med i henseende til besparelser ved en udlicitering, også er helt overdrevne og vilkårligt valgte og i virkeligheden, sådan som jeg har kunnet læse mig til det i en række af Finansministeriets skrivelser i årenes løb, tilvejebragt ved anvendelse af undersøgelser i helt andre lande om helt andre forhold, først og fremmest i den angelsaksiske verden.

Jeg tror derfor, det er en meget tvivlsom besparelse, man her forudsætter at man skal have, og jeg tror, det er forkert at gå ud fra, som jeg også sagde i min korte begrundelse for forespørgslen, at vi i dag har nogle offentlige virksomhedsledere, der ikke selv prøver at gøre alt det, der er nødvendigt for at levere ydelserne bedst og billigst. Det skal de have deres handlefrihed til, det skal de have deres mulighed for. Ministeren skal selvfølgelig ikke miste sin tjenestebeføjelse til at give retningslinjer